

[Gustav Pedersen.]

skulde kunne dukke et Emne op, der paa Forhaand kan samle Tilslutning fra alle Sider.

Det Objekt, der har givet Anledning til Forslaget, er ikke noget nyt som Skattediskussionsemne. Allerede da vi havde den almindelige Omsætningsafgift paa Manufakturvarer til Behandling, blev det Gang paa Gang fra visse Sider fremhævet, at det vilde være mere smertefrit, om man lagde denne Afgift alene paa de luksusbetonede Varer, og man nævnte i denne Forbindelse Pelsvarer. Jeg gjorde dengang opmærksom paa, at der i denne Varegruppe ikke var et saa stort Salg, at der blot i nogen Maade kunde blive Tale om at erstatte det Beløb, som man dengang fik i den almindelige Manufakturomsætningsafgift. Senere har Emnet været rejst i Forbindelse med Ændring af Toldloven. I Maj Maaned i Aar forelaa der fra den tidligere Finansminister et Forslag om Forøgelse af Toldsatserne paa Pelsvarer med det Formaal at anbringe Pelsvarer i Luksusklassen. Jeg gjorde dengang opmærksom paa, hvad jeg for øvrigt ogsaa har sagt ved andre Lejligheder, at vel er der Luksusvarer i Pelsvarebranchen, endda deciderede Luksusvarer. Det er vel nok der, man har den dyreste Luksus, der findes inden for Beklædningsomraadet. Men jeg understregede samtidig, at der netop paa Grund af de senere Aars Industrialisering af Pelsvarefabrikationen ogsaa fandtes mere almindelige Forbrugsvarer i denne Varegruppe, og at man derfor ikke kunde betragte denne Branche alene som en Luksusbranche. Jeg tror, at det netop, naar Sagen angik en Ændring af Toldsatserne, som almindeligvis vil være af varig Karakter, var nødvendigt at slaa fast, at det ikke drejede sig udelukkende om en Luksusbranche. Denne Opfattelse har jeg ikke ændret. Pelsvarer er fortsat baade en Luksusvaregruppe og en Varegruppe, der omfatter et mere jævnt Forbrug.

Hvis man diskuterer Varegruppen som Skatteobjekt, kan det selvfølgelig anføres, at en Beskatning her rummer en Stigning i Forhold til Indtægten af omtrent samme Karakter, som er gældende for de direkte Skatters Vedkommende. Hvis man tager de mere klassiske Afgiftsobjekter, vil det almindeligvis være saadan, at de mindre-bemidlede har samme Udgift paa en saadan Afgift som de bedre stillede har. Den fattige Mands Cigaretter er lige saa dyre som den rige Mands Cigaretter eller i hvert Fald omtrent lige saa dyre, og derfor bliver Beløbet faktisk nogenlunde det samme uanset

Indtægterne. For en Branche som den, der er Tale om her, vil det normalt være saadan, at de meget velhavende har de dyre Køb paa dette Felt, og at den samme Procent derfor giver en betydelig større Skat. Altsaa, der er en Progression, der i visse Henseender minder om den, der er i den direkte Skat. Det kunde selvfølgelig ogsaa anføres, at her drejer det sig om et Forbrug, som man faar ud over Rationen. Der er jo Grænser for, hvad man kan købe for sine Tøjkort, og der er selvfølgelig — det er der ingen Grund til at lægge Skjul paa — i Forbruget af Pelsvarer et Forbrug, der rækker ud over, hvad man kan faa paa sine Mærker, fordi det er tilladt at købe disse Varer uden Mærker.

Men jeg vil gerne understrege, at det ikke er disse Forhold, der er Begrundelsen for det Forslag, som ligger her. Det, der er det afgørende, og det, der har maattet være afgørende for Finansministeren, er selvfølgelig, at Situationen er saa uhyre vanskelig, at det ikke vil være muligt at undgaa, at de Lovforslag, der fremkommer, rummer Uretfærdigheder og har en vis tyngende Karakter. Jeg tror, vi maa se i Øjnene, at uanset om man synes om den ene Form for Skat eller om den anden — alt under Hensyn til sine Vælgeres Interesser —, maa vi i en Situation som den, der er Tale om her, affinde os med, at der kan fremkomme Lovforslag, som vi ikke synes om. Jeg har ingen Grund til at skjule, at hvis det havde været muligt, vilde jeg for mit Vedkommende have foretrukket at undvære et Skatteforslag som det, der her er Tale om, men jeg tør ikke paastaa, at jeg vilde være i Stand til at anvise en Afgiftslov, der var mindre haard i sine økonomiske Konsekvenser end den her foreslaede. Jeg tør endvidere ikke paastaa, at det skulde være politisk muligt paa det nuværende Tidspunkt at gaa videre med et Forslag om direkte Skatter end til det, der allerede er foreslaet af Finansministeren. Vi staar i Virkeligheden i en Situation, der er saa afgørende og saa krævende, at hvis vi vil holde Balancen, er vi nødt til at se bort fra Forhold, som der ellers var Grund til at tage Hensyn til.

Jeg vil til sidst udtale, at jeg haaber, denne Lov ikke maa faa samme Skæbne som den, der desværre er blevet flere af de Afgiftslove til Del, der allerede er vedtaget, at Midlertidigheden er blevet temmelig problematisk. Jeg haaber, at dette Lovforslag ogsaa faktisk maa betragtes som et Forslag til en midlertidig Lov, idet jeg regner med, at selve Afsætningspørgsmaa-